

Denne Bestemmelse finder jeg aldeles rigtig, idet jeg opfatter den saaledes, at den er en Opfyldelse af Bestemmelsen i Grundlovens § 51, hvor det hedder, at ingen Skat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov. Jeg kan altsaa ikke Andet end i høi Grad billige denne Bestemmelse; men det forekommer mig, at den samme Grundlovsbestemmelse, som efter min Opfattelse har ledet til Bestemmelsen i § 15, maatte føre langt, langt videre. Naar det nemlig i § 11 hedder: „Den Afgift til Kommunen, som aarlig skal udredes for hver Tønde Hartkorn i Grundskat, og den Brøl af Assuranceværdien, som aarlig skal svares for Bygningerne i Humskat, fastsættes — særlig for hver Kjøbstad — i en Vedtægt, som affattes af Kommunalbestyrelsen“, saa er her jo aabenbart Tale om en Forandring, en Omregulering af en Skat. Naar det i § 13 hedder, at denne Vedtægt skal indsendes til Indenrigsministeriet, der saa skal endelig stadfæste den, saa kan jeg ikke bringe det i Overensstemmelse med Grundlovens Bestemmelse; thi efter min Opfattelse vilde derved Kommunalbestyrelsen ved en Vedtægt, naar den fik Indenrigsministeriets Samtykke, kunne omregulere Skatter, der efter Grundlovens § 51 ikke kunne forandres uden ifølge Lov. Naar der fremdeles i § 17 er Tale om Paaligtingen af en personel Skat, for hvilken der ingen Grændse er sat, kan jeg heller ikke indsee, at det kan bringes i Overensstemmelse med Grundloven, at Kommunalbestyrelserne skulde kunne paalægge en saadan ubegrændset Skat. Man kan nu i mine Tanker ikke afvise et Spørgsmaal, der har en saa stor Betydning, med den Paastand, at der her ikke er Tale om Skatter, men om Kommuneafgifter. Hvorvidt denne Betragtning har Betydning i andre Retninger, skal jeg lade staae hen, men efter min Opfatning er det ikke Grundlovens Betragtning. I Grundlovens § 40 hedder det udtrykkeligt „direkte Skat til Stat eller Kommune,“ og naar Grundlovens § 51 siger, at „ingen Skat maa paalægges osv.“, maa „Skat“ jo her tages i den samme Betydning som i § 40. Man kan nu heller ikke i mine Tanker slyde Spørgsmaalet bort ved at sige, at det er Noget, der har umindelige Tiders, maaskee Aarhundreders Hævd, at Kommunerne saaledes frit

kunne lægge Skat paa Kommunens Beboere, thi der er jo Meget, der har kunnet være aldeles naturligt og rigtigt for en Periode, hvor Lovgivningsmagten var den samme som den udøvende Magt, og hvor den udøvende Magt havde en overveiende Indflydelse paa alle Kommunernes Beslutninger, men denne Betragtningssmaaade vil ikke kunne gjøres gjældende nu, og i ethvert Tilfælde seer jeg ikke, at den kan bringes i Harmoni med Grundlovens Bestemmelse. Der er jo ogsaa mange Ting, der være aldeles uangribelige for Grundloven, men som, efterat Grundloven er indført, have maattet forandres eller maae søges forandrede, fordi Grundlovens Konsekvenser nødvendig kræve Forandring i saa Henseende. At det ikke er sleet endnu, har sin Grund her, som i saa mange andre Forhold, deri, at Grundloven ikke saaledes paa eengang kan indføres i Livet; der kan gaae mange Aar hen, inden dens Bestemmelser i alle Forhold blive gennemførte i det virkelige Liv. Der er en anden Betragtning, som jeg heller ikke troer kan gjøres gjældende imod min Opfattelse af Sagen. Naar det nemlig hedder, at ingen Skat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov, saa vil man maaskee sige: Ja, men den Bestatningsret, Kommunerne have, er virkelig begrundet paa Lov, idet den i forrige Tid i Aarenes Løb er indrømmet Kommunen ved Anordning, Rundgjørelse, Reskript, Resolution osv., kort sagt under et af de mange Navne, hvorunder Lovgivningen tidligere optraadte. Men efter min Betragtningssmaaade kunne Kommunerne ikke nu længer være i Besiddelse af en saadan Ret. Det vilde jo ogsaa være ganske besynderligt, om Kommunerne skulde være i Besiddelse af en saadan Bestatningsret in blanco, thi efter Grundloven kan ingen Skat paalægges, forandres eller ophæves uden ifølge Lov, og en Skattelov kan jo ikke bemyndige til at opkræve et ubestemt Beløb. Hvad vilde man sige, hvis Rigsdagen vedtog en Lov, hvorved den ganske i Almindelighed bemyndigede Regjeringen til f. Ex. at opkræve en Skat paa Vinduer og Døre for at bestride Udgifterne ved forestaaende Bygningsforetagender; man vilde vistnok være enig om at ansee det for en urimelig Skattelov. Paa samme Maade mener